

БРОЈ ЈЕДАН

Нагла се над умиваоник и прстима десне руке запушила десну ноздрву, а затим затворила уста и јако дунула. Усмерила је сав ваздух на слободну леву ноздрву. Угрушак крви је излетео и распршио се по површини белог лавабоа. Загледала се у свој одраз у масном огледалу. Зграбила је своју рашчупану дугу плаву косу, енергично скинула гумицу, па је брзим, искусним покретима завезала у уредан реп. Душан је стајао одмах иза ње. Окренула се ка њему, како би и он проверио у каквом је стању њен повређени нос.

„Остајеш?“, упитао је, док је тражио повреде по њеном лицу.

„Наравно, само да се пресвучем у кимоно“, била је решена да остане на спарингу. Осмехнуо јој се:

„Добро, али молим те, немој да га повредиш. Кретен има меч овог викенда!“

Тренер Душан је био њене висине, истетовиран и мишићав. Жене су га увек одмеравале и коментарисале колико је згодан. Остављао је јак утисак на супротан пол. Мада, ни мушки пол није био равнодушан у односу на његову појаву.

Плашили су га се.

За час је навукла свој кимоно. У пролазу поред мушке свлационице могла је да чује комешање и грају присутних.

„Еј бре, знаш ли ти да је она дрот?“, упитао је помало уплашено први.

„Шта си толико навалио на њу? А и реално, тебра, лоше си прошао!“, надовезао се други.

„Ма, сад ћу да успавам ту кучку, бре!”, одлучно је одговорио трећи.

Чувши све ово, Ања је ушетала на татами додатно мотивисана. Није осећала никакав страх. Раније би се можда и догодило да подлегне неком притиску. Међутим, сада је она била та која вешто плива у мушком свету, и то не један, већ све стилове. Надошли адреналин само је ублажио последице већ примљених удараца са кик-бокс спаринга. Осећала се божанствено. Почетна позиција у бразилској џију-џици. Она и противник седели су на савијеним коленима. Уследио је обавезан поздрав, пљесак длановима и затим ударац песницом у песницу. Након тог поздрава, противници се боре за доминацију, вуку се за руке, вуку се за вратове. За све то је неопходна изузетна снага, да би се противник срушио на партер и преузела потпуна контрола над њим. У једном тренутку тренер повика: „Промена!”

Ни након четири промене нико није успео да је порази. Успела је добро изведеном полугом да савлада једног од искуснијих такмичара. Уследила је и пета промена: њених педесетпет килограма са једне и његових стодвадесет килограма сала и мишића, са друге стране. Сцена је била застрашујућа. Њен противник је имао другачије намере жељан да се докопа победе. Одлучио је да не поштује правила ферплеј борбе, подигао се на ноге, па се са висине обрушио на њу. Ударац њихових тела о татами изазвао је потрес у сали. Сви други парови, који су до тада водили своје борбе, поскочили су.

Бразилска џију-џица је права борба за живот, јер када неко са искуством уз помоћ своје масе покушава да ти поломи ногу или руку, када неко покушава да те удави, то у сваком буди нагон за преживљавањем. Нагон

који од жртве прави целата, а од бегунца предатора. Бори се или бежи, то је једино што ти преостаје. Ања није била слабић, ни бегунац. Није била ни жртва. Она је била борац који не бежи од изазова или од, на први поглед, надмоћнијег противника.

Око њиховог, необично спојеног пара полако се формирао круг посматрача који су расколачених очију нетремице гледали призор. Неко је из најбоље намере закорачио ка њима како би интервенисао, али тренер Душан је подигао руку и тим покретом моментално умирио масу. Неискуснима би ова ситуација могла изгледати као неповољнија по Ању, јер је противник вешто користио својих стотдвадесет килограма како би је анкеровао за под раширеним рукама и ногама. Иако је била на само пар секунди од озбиљних повреда грудног коша, Ања се није предавала. Њена унутрашња борба, тај борац у њој какав је била од малена, није јој дозвољавао да тапка, да се преда противнику. Ма, какви. За њу предаја никада није била опција. Могла је да уради само једну ствар: да се куковима мало одвоји од пода и тако промени положај тела. То је и урадила. Хитро, неколико пута заредом поновила је исто. Ослободила је прво једну руку, и пре него што се мушко тело, напуцано тестостероном, аминокиселинама и ко зна којим другим отровима снашло, успела је да се измигољили. Али, није га пуштала. Напротив. Као пијавица се припила уз њега. За разлику од пре неколико тренутака, када је она била доле, сада је држала леђа свог противника који је покушао да устане. Није му дозволила, већ му је ногама избила потпору и саврила га са земљом.

У том паду су се догодиле две ствари. Мушкарац је инстинктивно кренуо да се извије како би је рукама

стргао са својих леђа. Казна која је уследила била је застрашујућа. Њена рука се попут змије обмотала око његовог масног врата. Затим је прикопчала ту руку за своју другу подлактицу, па легла преко њега извивши леђа уназад. Није се предавао нити тапкао. Обузета борбом осетила је бес док су је одлепљивали од њега. Како је устајала нагла се да подигне појас. Лева дојка јој је безобразно извирила испод кимона. Брадавица је избила кроз спортску мајицу, и наравно, сви мушкарци у сали су то видели. На лицу једног млађег видело се како рефлексно препипава свој кимоно у нади да му је мобилни при руци. Ваљда је хтео да ту слику овековечи и пошаље другарима, шта ли!?! Њен противник је најзад дошао себи. Устао је и кренуо ка њој. Морао је да се прогура како би јој пришао. Стао је испред ње мирно и збуњено климнуо главом у знак поштовања. Одмах потом је побегао ка свлационици. На крају крајева, заслужила је његово поштовање. Поштена борба, нема шта. И на крају, њена поштена победа. „Уосталом, ово је ипак само спорт, зар не”, помислила је.

У свлационицама је било ледено, па је Ања одустала од туширања. Брзо је на себе навукла сву одећу у којој је дошла, и тако натронтана излетела на кошаву која јој је бријала образе, носећи залеђене, оштре снежне пахуљице. Стигла је до паркинга где је оставила ауто, малени смарт. Иако су сви дугмићи били намештени на најјаче, требало је времена да се унутрашњост њеног возила загреје. Стакла су била замагљена, и ништа се није могло видети. Из касете је извукла своје старе, памучне гаћице, јер од свих крпа, управо оне су најбоље чистиле стакла. Покренула је ауто и проклизала. На све стране се формирао ледени покривач. Срећом, није морала дуго да вози од Земуна до Веста 65, луксузног

комплекса који је красила највиша зграда у Београду. Подземна гаража била је топлија од унутрашњости њеног смарта. Лифтом се попела до пространог дуплекса и ушла. У даљини се видело светло телевизора. Иван је лежао испружен. Пришла му је, али је убрзо схватила да већ дубоко спава. Одлучила је да га не буди, иако су имали договор за вечерас. Добро је знала да је имао тежак дан на послу, а три празне лименке пива које су стајале на шанку, сигурно су га и довеле у ово несвесно стање. Попела се у спаваћи део стана који је био на другом нивоу. Скинула је сву одећу са себе и огрнула бели бадемантил. У купатилу је било топло, али недовољно, а њој је требало још врелине. Пустила је воду у туш кабини и села на WC шољу док се кабина не загреје. Са нестрпљењем је гледала како се кабина пуни топлим паром. Узела је мобилни да убије време. За тренутак јој се учинило да су се сви сајтови на интернету договорили да пренесу исто, јер је свуда главна вест био сензационално објављен стари порно снимак једне од најпознатијих српских оперских певачица. Видео се попут поплаве раширио свуда по порно сајтовима. Нереално. Па како је на популарном порнографском сајту освануо снимак најчувеније српске оперске певачице!?

Спустила је телефон на под купатила. Скинула је бадемантил и погледала се у кристално чистом огледалу које је полако, део по део, прекривала пара. Њено савршено, атлетски грађено тело, кварили су крвави подливи око врата и целом дужином руке. Навикла је на то. Спортске повреде такве врсте брзо су пролазиле. Вапила је за туширањем толико да јој ни три пуна бојлера не би била довољна. Након дугог туширања наредних сат времена је сушила косу. Последња мисао

пред сан био јој је онај порно снимак оперске диве. Питала се шта то буде у главама тих девојака и жена када свесно дозволе да их неко снима у најинтимнијем тренутку!? Са том мишљу је и заспала.

Викенд је прошао као и сваки други.

Пребрзо.

Уселила се код Ивана пре неких годину дана.

Није могла да каже да у њему види оца своје нерођене деце, али јој је пријао и јако га је ценила. Био је веома способан. Бавио се програмирањем и био је успешан у томе. Суботу вече провели су на неком популарном београдском сплаву са њеним старим, већински мушким друштвом из блока. Одувек је била окружена мушкарцима. Све девојке су налазиле ту неку најбољу другарицу, са којом би делиле оне најдубље женске тајне, искуства, симпатије и савете. Али не и она. Она је имала Лолета, Владу и Немању. Након година патње, срела је Јелену и Светлану. Две прелепе, остварене жене. Оне нису биле као друге, које су је се из њој непознатог разлога плашиле. Била је лепа, али никада то није злоупотребљавала. Није то користила ни у школи, ни на послу. Једноставно, није себе тако доживљавала. Није желела да буде пакетић, лепотица, већ да људи у њој виде оно дубље што је имала да понуди, рецимо њену памет. Остаје нејасно да ли су девојке управо због тога са њом биле на дистанци, јер се није задовољавала површним. Није ни могла да зна шта им је у главама. Са друге стране, све мушкарце који су проводили време са њом, држала је на пријатељској дистанци. А поред оца, који је био војно лице, имала је додатни „мушки” третман. Успела је да задржи карактеристике девојчице, без обзира што

је уз очеву љубав и одгајање у стилу „ти си, ћеро, татин син” редовно ишла на фудбал и борилачке спортове.

Дошао је и понедељак, први радни дан у недељи.

Возила је ка највећој полицијској станици у Београду.

Уредно је дала леви жмигавац, али је неко иза ње нервозно трубио. Ових дана сви некуда журе, помислила је. Изгубиле су се толеранција и стрпљење међу људима. То се озбиљно одражавало и на саобраћај. Скренула је из Булевара деспота Стефана и паркирала на службеном паркингу испред зграде полиције. Чврсто држећи унутрашњу кваку отварања је врата, док је кошава и даље тако јако дувала да је могла да јој одлочи врата, уколико би их нагло широм отворила. Пребацила је црну капуљачу са крзном преко главе и пажљиво кренула ка улазу у зграду. Наноси снега су попут племе и осеке покривали и откривали опасне ледене деонице на тротоару. Дежурни службеник на улазу јој је у знак добродошлице климнуо главом. Одговорила је на исти начин, па скренула лево и прошла кроз врата на којима је писало „Интервентна”. Мушкарци, махом крупни, пролазили су и јављали јој се. Стигла је у малу, неких метар и по широку кухињу, пуну мириса кафе и чаја.

Угледавши Ању, једна старија жена јако се обрадовала.

„И како си? Да ли је све у реду? Хајде, причај ми шта можеш сада на брзину. Знаш да волим све прва да сазнам.”

„Сјајно је све. Имали смо леп провод овог викенда. Мало смо се одморили, а помало и забавили. Мада, све у свему не знам шта те тачно интересује?” Правила се наивна Ања.

„Пих! Не знаш? Добро, питаћу те онда ја то отворено. Да ли те је запросио?” упорна је била радознала жена из кухиње.

„Иди бре Драгана. И да јесте, а није, знаш да имам тек двадесет седам година. Код мене неће бити удаје пре тридесет пете.” То је била једна од одлука коју је донела још док је била тинејџерка. Да заврши школу, запосли се, оствари се у каријери, па тек онда упозна тог неког за цео живот и роди децу.

„О, мој Боже. Ви данашња омладина, ви нисте као ми некада. Па није удаја затвор, или не дај Боже нека смртоносна болест. Једноставно се удаш и родиш децу. Живите неки заједнички живот. Шта сада сви нешто чекате!? Шта мислите да ће вам доћи!? Принчеви и принцезе на белим коњима? Али добро, твој живот, твоја ствар. Ти си одувек знала шта радиш.” Ањина кафа је била готова, али Драгана се није дала тек тако омести.

„Чек само да промешам. Ајде, иди сад горе. Не смеш да закасниш на свој први јутарњи састанак. Сад си инспекторка. Еј! И то у крвним деликтима. Кад се само твоја Драгана сети колико си била слатка пре три године када си први пут дошла овде у Интервентну. Искрено говорећи, изгледала си као да нећеш потрајати ни један једини дан. Кад, види ти њу!? И без обзира на то ко ти је тетка, ти си се свима доказала својим знањем.”

Ања је из Драганине руке зграбила врелу шољу. Та прва јутарња кафа умела је да пробуди из мртвих. Удисала је опојни мирис све до лифта, и таман када је хтела да испије први гутљај, неко је удари по лакту. Инстинктивно је одмакла шољу и брзо се окренула да види ко је то толико немаран и непажљив јутрос. Висок, помало мрачан старији мушкарац није је удостојио ни

погледа, а камоли очекиваног извињења. Чинило се да није био ни свестан да је гурнуо. Одлучила је да га (као уосталом и он њу) игнорише, али је морала да уђе у лифт са њим. Није јој падало на памет да она буде та која ће сачекати следећи. Ипак је стигла прва. Наравно да није очекивала да ће и он изаћи на њеном спрату. Било јој је чудно. Али, толико тога чудног се ових дана дешавало да је некако отупела на то чудно. Мирно је пришла свом радном столу и узела марамичу како би пребрисала капљице кафе које су се од судара са тим мрачним ликом сливале низ ивице шоље. Након што се уверила да је шоља чиста, а њена мајица баш флекава од кафе, осмотрила је околину. У канцеларији је било постављено десетак столова. Од тога је половина била празна. И даље се радило по сменама. Рад свих институција у земљи, па и полиције и даље је трпео и споро се враћао у нормалу од последица ковида.

„Шта је - ту је”, помислила је. И то ће проћи. Све на крају прође. Вратила се дуго жељеној кафи и кренула да је сркне. Као туп ударац у теме са леђа чула је продорни капетанов глас: „Сви у зборницу одмах! Одмах.”

Погледала је тужно у своју шољу кафе. На брзину је сркнула једном, па онда још једном. Другом руком је посегла за својим новим, црним детективским тефтером и последња ишетала из канцеларије. Наравно, због свега тога је била последња која је ушетала у зборницу. У тој гужви остала је да стоји заклоњена улазним вратима.

* * *

„Лако је вама са циповима. Ја сам једва извукао ову последњу деоницу, јебем ти Трешњу“, рекао је први човек.

„Извини, морао сам да сазовем овај састанак овако рано. Хитно је”, одговорио је домаћин.

Трећи присутни, након што је отресао снег са чизама, ушао је у кућу одмах иза првог госта.

Домаћин је стајао са чашом у руци. Кроз прозор, негде у даљини видели су се обриси планинског пејсажа, док је пуцкетање велике хрстове цепанице појачавало утисак планинске идиле.

Трећи човек је полако пришао и руковао се, док им је домаћин свима додавао по чашицу домаће ракије.

„Уф... Може ракија. Ови твоји керови су ме претресли, па ме пробила кошава. Дуго, бре, траје та провера. И секунда је много када је ветар јак, па после цаба ти све!”

„Нека их, добро обављају свој посао. То је најбитније.” Одабрано друштво, њих тројица, сви у средњим годинама, са чашицама у рукама, сместили су се непосредно поред топлог камина.

„Шта се дешава? Зашто си нас овако рано довукао у ову недођију?!” упита један.

„Одакле да почнем? Хм, ништа што ја већ нисам почео да решавам. За сада је све под контролом. Међутим, мораћу обојицу да вас замолим да у наредним данима обратите посебну пажњу на своје кретање. Да ли ће то бити неки проблем?”

У просторији је завладала nelaгода.

Један од гостију се загрцну и нагло устаде. Да ли је ракија била јака, или је ова блага опомена ипак била застрашујућа, тек, нешто га је испунило немиром.

„Шта је било? Шта се десило? Да ли ово окупљање има везе са касетама?”

На помен касета и други гост се унервизио. Почео је прво да цупка, па да уврће прсте на обе руке као да

му је хладно. Домаћин је једини био смирен. Благо се накашљао са циљем да у собу врати мир. „Колико су уметници компликовани“, мислио је, јер му је увек било најтеже да ради са њима.

„Већ сам вам на почетку састанка рекао да ја све држим под контролом. Сваки део сам пажљиво покрио. Сви конци су у моје две руке, а ви знате да мени ништа не може да промакне. Додуше, има ту једна ситница. Нажалост, синоћ је убијен...”

* * *

Иако заклоњена вратима, Ања је добро чула податке.

„Велибор Гајовић, рођен 1. марта 1959. године. Место становања и рада: Улица браће Грим 59, Београд. На тој адреси је имао пријављен фото-атеље, а на спрату изнад тог атељеа је живео.”

„Баш је лоше живео. У центру града. Заболе га”, дошаптавали су се инспектори који су стајали испред Ање. Од њихових тела није могла у целости да види белу таблу на коју је пројектор бацао некакве слике. Нису ни приметили да јој сметају, већ су опуштено наставили да коментаришу податке о жртви.

„Мислиш, болео га је. Па да, шта има лепше него да једеш, радиш и сереш на истом месту!” Толико су се занели у својим ласцивним коментарима да је мало недостајало да прасну у смех. Њихову забаву прекинуо је капетан.

„Тишина!”, раздрао се из свег гласа. Његов продоран глас је одјекивао још пар тренутака по соби.

„Сада ће вам се обратити начелник полиције”, нагласио је капетан окупљенима. У том тренутку устао